

Μουσι-σικ, Ποιη-σικ

Καίτοι ημιαναρμόδιος, θα 'θελα να συστήσω στους εναπομείναντες καλόγουςτους και απαιτητικούς θεατές-ακροατές μια εκλεκτή μείξη ελληνικής μουσικής και μελοποιημένης ελληνικής ποίησης που οργάνωσε και σκηνοθέτησε κατά τον πλέον σικ τρόπο η Τ. Λύγαρη στο αναπαλαιωμένο βαγόνι του 1924, στο Ρουφ. Πρόκειται για μια πανδαισία ηχοχρωμάτων και υψηλού ποιητικού λόγου, για του οποίου τους μουσικούς μανδύες επιστρατεύτηκαν διαπρεπείς Έλληνες συνθέτες. Αφού αυτό το α' μέρος τελειώσει και ολοκληρωθούν και οι κάπως «θεατρικές» ποιητικές απαγγελίες της ηθοποιού, το β' μέρος διαγράφει ένα ποιοτικό τόξο της ελληνικής λαϊκής και έντεχνης μουσικής. Μεταξύ σοβαρότητας, μυσταγωγίας και διακριτικής οικειότητας, η παράσταση-ακρόαμα διεκδικεί μοναδικότητα λεπταισθησίας στο λεκανοπέδιο μέσω και των ταγμένων στην τεχνική αλλά και στη φυσικότητα νέων τραγουδιστών Β. Γισδάκη και Κ. Κούλια και των άκρως διαβασμένων μουσικών.

Ένα wagon-lit restaurant στο οποίο η μουσικοποιητική γευσί-
γνωσία επιμένει να αποδεικνύει ότι ο ήχος του λόγου και του μέ-
λους είναι σε θέση να μεταμορφώσουν την ακριβή λιτότητα της κρί-
σιμης παράδοσής μας σε απροσδόκητα φινιρισμένη, σχεδόν παλαιο-
παρισινή, πολυτέλεια.